

ROSENHANE, SCHERING, D.Y

**Minne öfver kongl. maj:ts troman, revisions-
secreteraren ... Johan Bernh. Kinninmundt.
Upläst vid dess jordfästning uti St. Claræ
kyrka i Stockholm, då ridderliga skölden vid
grafven sönderslogs den 2**

Stockholm
1789

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- ⇒ Få samma utseende och känsla som med originalet!
- ⇒ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- ⇒ Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- ⇒ *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- ⇒ *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- ⇒ Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- ⇒ <http://search.books2ebooks.eu/>

KINNELMUNDT J.B.

sv. Saml
Biogr.
sv.
(Br.)
1700-1829

MINNE

ÖFVER

KONGL. MAJ:TS TROMAN, REVISIONS-
SECRETERAREN OCH RIDDAREN AF
KONGL. NORDSTIERNE-ORDEN,

VÅLBORNE HERR

JOHAN BERNH. KINNINMÜNDT.

*Upläst vid Dets Jordfästning uti St. Clara Kyrka i
Stockholm, då Ridderliga Skölden vid Grafven
sönderfogs den 23 Julii 1789,*

AF

Friherre *SHERING ROSENHANE*,

Chef de Bureau vid Kongl. Cantzli-Præsidents-Expeditionen, och
Kongl. Patriotiska Sällskapets Medlem.

Stockholm, tryckt hos *Joh. Christ. Holmberg*, 1789.

*Biogr.
So.
(Br.)*

1700-1829

MINNE

ROBERT HAYES, JUNIOR, ARCHT.
AND ENGINEER, 110 N. 3RD ST.
ST. LOUIS, MO.

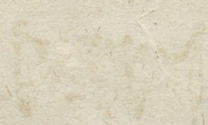
APPROVED FEB 18 1888

JOHN BERNH
KINNIMUNDT

JOHN B. KINNIMUNDT, ARCHT.
AND ENGINEER, 110 N. 3RD ST.
ST. LOUIS, MO.

JOHN B. KINNIMUNDT, ARCHT.

AND ENGINEER, 110 N. 3RD ST.
ST. LOUIS, MO.

Stockholm, 1888

I dag äro vi i detta Herrans Hus upträdde, för at afbörda vår sista skyldighet emot en Man, som ehuru ej uphögd til de äreställen, desz insigter och förfarenhet hade förtjent, likväl nögd med sin lott, aldrig uphörde at tjena och gagna sitt Fädernesland: emot en Man, som genom sin redeliga och ostraffeliga vandel sjelf uprest sig den varaktigaste Minnesvård: emot en Man, som medelst älskansvärda egen-skaper efterlämnat hos alla dygdens Vänner en kär ihogkomst: emot en årlig, vålmenande och rättfint Svensk Ridderman: Kongl. Maj:ts Troman, Revisions-Secreteraren och Riddaren af Kongl. Nordstjerne-Orden, Vålborne Herr JOHAN BERNHARD KINNINMUNDT, hvilken, efter en inemot 59 års årofull lefnad nedlagt Sin Vandringss taf, och med desamma beslutit den Ridderliga KINNINMUNDT-SKA *Åtten*.

Det är derföre billigt, at kasta ögonen på de Personer, af hvilka vår sälle Döde dragit Sitt ursprung, innan man omrörer Desz egne lefnads-omständigheter. Adelige Slågten KYNNINMOND,

KINNEMOND och KINNINMUND härleder sig från Skottland, där år 1172 MATTHEW KYNNINMOND var Biskop i Aberdeen. Uti Sverige blefvo Bröderne PATRIK och THOMAS KINNEMOND år 1650 naturaliserade, och intogo såte på vårt Riddare-hus, under N:o 505. Den förre var Öfverste, då han under Konung CARL GUSTAFS Krig blef upoffrad för Sitt nya Fäderneslands försvar. Den senare dog som Öfverste och Commandant i Dünamünde a). Bägges grenar äro långsedan utgångne. Den nu utlocknade 971:sta Ätten, som sedan 1778 års Riksdag haft såte i Riddare Classen, härstammar ifrån HANS KINNINMUND, en Skottisk Adelsman. En ibland dess Söner var HANS KINNINMUND, som i den Store GUSTAF ADOLPHS tid inkom til Sverige, och var en ibland dem, hvilka Svenska Handeln har att tacka för sin uppkomst. Sonen ROBERT KINNINMUNDT, ty så började nu Slåkten att skriva sig, var Notarius i Kongl. Kammar-Collegio, då han år 1680 århöll Konung CARL den XI:tes Naturalisations-Bref att räknas ibland Svea Rikes Ridder-skap och Adel. Han var til slut Bergs-Råd b), och blef genom sitt senare gifte med ANNA CHRISTINA BERENTZ, Fader til Assessoren i Svea Hofrätt JOHAN KINNINMUNDT, hvilken med Friherrinnan ANNA CATHARINA REUTERHOLM, Dotter af Landshöfdingen öfver Nerike

a) Se von *Stjernmans* Matrikel, sid. 455.

b) Se von *Stjernman* loc. cit. sid. 713.

~~SECRET~~

5

rike och Wermeland, och Commendeuren af Kongl. Nordstjerne Orden Friherre NILS REUTERHOLM, ägde flera Barn, ibland hvilka vi fäste vår upmärksamhet vid äldste Sonen, vår nu saligt afledne Christendoms - Broder.

Han föddes den 5 Januarii 1731. Huru Dets första ungdoms-år framlupit, och på hvad sätt Dets upfostran blifvit vårdad, är mig obekant. Men jag är öfvertygad, at de hederliga tänketått, hvaraf Han i Sin hela lefnadstid gaf flera vedermålen, blifvit i Dets spåda hjerta inplantade genom dygdiga Föräldrars eftersyn, och umgånget med Dets lärde Morfader, lärer ökt de kunskaper han i sin ynglinga-ålder förvärfvade vid Kongl. Låroskolan i Upsala. Han valde Lagfarenheten til Sitt hufvud-yrke, och studerade af grund alla denne Vettenskaps färskildre grenar. Vid ledige stunder sysselsatte Han sig med andre Lärdoms-yrken, på et sätt, at Han med skål kunde få et rum ibland våra lärde Jurister. Uppå Sitt ijugonde år lämnade Han Academien, och började Sin Tjenste-väg med aufculterrande i Kongl. Svea Hofrätt, hvarest Han med förökad underbyggnad antogs til Extraordinarie Cantzlist vid Kongl. Justitiæ Expeditionen af Kongl. Cantzliet.

Åtta år framskredo sedermera, innan Han kunde erhålla ordinarie beställning. Långt ifrån at klaga öfver Sitt misöde, sökte Han fast mera genom flit och arbetsamhet vinna, hvad lyckan, fördomar eller andre orsaker honom nekade. Under det Han skötte Sina vanliga göromål, såg man Honom vid 1751 års

Riksdag förrätta Secreterare-Syftlan i Rikfens Ständers Allmänna Besvärs - Deputation, och sedermera lägga hand vid de i Järn-Contoiret förekommande arbeten, hvarest han år 1759 blef Secreterare; flera andra extra förrättningar at förtiga.

Hårigenom banade Han Sig våg til befordran inom Kongl Cantzliet. Han antogs år 1761 til Copist, och förordnades följande året til Cantzlist. Vid Riksdagen 1766 blef Han Secreterare vid den af Rikfens Ständer förordnade Commisjonen, til reglerande af hela Pommerska Staten, hvarifrån Han år 1769 entledigades, och återtog Sina vanliga göromål.

Följande året blef Han Protocolls-Secreterare vid Kongl. Justitiæ-Expeditionen, och år 1772 af vår nu varande Konung utnämnd til Expeditions Secreterare vid Justitiæ-Cantzlers-Åmbetet; hvarest Han år 1774 århöll Konungens Fullmagt at vara Revisions-Secreterare. Hårigenom tillskyndades Honom ej allenast närmare tillträde til Konungens Person, utan banade Han Sig åfven våg til den belöning, som i detta Rike utdelas åt dem, hvilka genom fredliga värk, snille och borgerliga dygder gjort sig til Regentens nådige ihogkomst förtjente. Vid tilfälle af Högstfälig Herrigens af Småland Födelse, benådade Hans Maj:t Herr KINNINMUNDT, i affeende på Dets långvariga och trogna tjenster, med Riddare-Korset af Kongl. Nordstjerne-Orden, den 1 September 1782; och blef Han på nylsnämnde Arf-Furstes Doppelse-dag ibland denne Ordens Medlemmar upptagen.

Han

Han gifte Sig 1774 med ANNA SOPHIA FORSSNER, Dotter af Hof- Qvartermästaren ANDERS FORSSNER. Med henne lefde Han et tio-årigt och lyckligt Äktenskap. Deras ende Son, Herr ANDERS BERNHARD KINNINMUNDT, blef i sina spåda år et rof för dödens lia, och intet långt derefter var äfven Modrens timglas utrunnit.

Så tåta förluster kunde ej annat, än hos en huld Fader och öm Maka åstadkomma den billigaste forg, den rättmätigaste affaknad. Vid yngre år, då Själens andas uti en starkare Kropps byggnad, är man i stånd, at med mera finnesstyrka uthårda slika bedröfliga förändringar, än sedan ålderdomen nalkats, och förskräckelsens Konung börjat, at med alla förstöringens vapen angripa ens egen jordiska hydda. Sådan var äfven Herr KINNINMUNDTS belågenhet. Han var nu i faknad af Sin Fru, Sitt Barn, och Fem Syskon; med et ord af alla dem, genom hvars umgänge lifvets bitterhet kunde förfötmas. Hade Han blott fökt Sin styrka inom Sig sjelf, hade ock Dets öde blifvit svårare, än det verkligen blef, när Han hämtade den utur Guda-lårans dyra fanningar. De hade varit Hans vägledare ifrån ungdomen, de voro nu Hans tröst i bedröfvelsen, och med deras tillhjälp bibehöllt Han Sitt finneslugn.

Man trodde ej at Han få hastigt skulle saknas. Dets hälfa var merendels jämn, til inemot slutet af förledit år, då Han började känna tåta förebud af sin förvandling. Genom en förfaren Läkares biträde,

tycktes någon anledning vara til förbättring, men det var et bedrägligt hopp. Genom långvarigt stillastående och outröttelig arbetsfamhet, hade Dets Kropps- och sinnes-krafter blifvit så försvagade, at de, genom hvad läkemedel som hållt, ej kunde återfås, och blef Han til slut et eftertråkligt exempel af Människjans elände, och et öfvertygande bevis, at vi bära våra häfvor i lerkärl. Den 16 siffl. Julii, eller i dag åtta dagar sedan utlocknade ändreligen Dets lifs-ljus, om hvilket kan sågas at det brunnit til andres tjenst, och ej för enskildte affigter blifvit förtärdt.

Denne dag, ehuru smärtande för Dets efterlevande Vänner, var för Honom tjelf den lyckligaste. Han har nu blifvit befriad från Människjors hat och illvilja. Han behöfver nu ej frukta deras raseri och våldsverkan. Han har nu undsluppit de bekymmer, som tidernes omskiften åstadkomma. Han har ankrat i en säker hamn, där han ej blifver et offer för ombyteliga tänkesätt. Med få ord, Han har upnått den råra jämnlikheten, hvilken Han i dödligheten fåfångt efterstråfvat: förvärfvat Sig den sällhet, som ingen magt kan Honom ifråntaga: emottagit en belöning, som all annan vida öfvertuåffar.

Låtom oss, innan Gristen tillslutes, sedan Han nu mera hvarken kan urlågra Sig tjelf, eller förmå oss, at säga annat än det vi tänka, låtom oss, säger jag, se efter, i hvad värde Dets minne bör vara hos Efterverlden.

Han

Han var en sann Christen; en äre-titel dyrt gällande, som med ingen annan kan lättas i jämförelse: en titel, hvilken af många sökes, allmänt brukas, men få rättligen förtjena. Då han grundat Sin lefnad på Religionen, såsom den högsta sällhetens grundpelare, voro kärlek til Fäderneslandet, vördnad för Öfverheten, och framför alt sorgfällighet at bibehålla Lagarne i deras renhet och helgd, ej hos honom toma ljud, eller ord utan mening.

Han var en nitisk och drifvande Ämbetsman, som ej föredrog enskildta beqvåmligheter framför upfyllandet af Sina skyldigheter. Han upoffrade ej åt Sina nöjen den tid, som borde helgas til Statens tjenst, eller til med- underfåtars gagn användas.

Han var redlig i alla Sina göromål, råttträdig i Sina Ämbeten, arbetsam i Sina fyflor, omtänksam om deras utförande, och outtröttelig at bringa dem til sitt föremål.

Han hedrade sina Förmån med ofärgad tilgifvenhet, Sina Ämbets-Bröder med förtroende. Han bemötte Sina underhafvande med foglighet, anständighet och värdighet. Härigenom tillskyndade Han Sig deras kärlek och tilgifvenhet, och blef tillika förvissad om den högaktning, som var Dets Person och Ämbete tilhörig.

Han var tarfvelig i sin lefnad, således kunde han genom en försigtig hu-hållning hafva en hederlig, Dets Stånd anständig utkomst. Härigenom bar Han ock en billig afsky för egennyttan, och denna last fick aldrig inrymme i Dets tankar, än mindre i Dets hjerta. Han samlade väl ej stor förmögenhet, Han ådrog Sig ej någre ranklöses vördnad genom et lysande lefnadsfätt; men så hade Han innom Sig den tilfredsställelse, at ej hafva blifvit rik genom nedrigheter och olagliga medel, eller förskaffat Sig Vänner uppå andre och mera behöfvande Medborgares bekostnad, eller ock upfyllt sina olofliga begår, med upoffrande af åra, tro och redlighet.

Han räckte en hjälpsam hand til den nödlidande, och använde på välgärningars utdelande det Han kunde umbåra; men sålde aldrig rättvisan, för at utöfva dygden och få namn af ädelmodig.

Han ågde et gladt och behageligt umgängesfätt med hvar Man. Det gifves ingen, som kan låga sig genom hårda ord och svar at Honom blifvit förolämpad. Såsom Han ej sjelf var en krypande slaf, kunde Han aldrig förmås at hålla andre för trålar.

Ehuru Han emot Sina närmaste Vänner var öpenhjärtig, tycktes likväl förbehållsamheten hos Honom råda. Den var kanske en följd af Dets medfödda, och hos Honom herrskande temperament. Men så torde den åfven så mycket varit en följd af förfarenheten. Den som öfverlevat Tidehvarf, då Fadren

dren var emot Sonen; den ena brodern emot den andra; då förmannen upoffrade sina underhafvande; då den underhafvande sökte efter tillfälle at störta sin förman; då skillnaden emellan befallande och lydande var så godt som uphåfven; då den ena medarbetaren såg med afvundsfulla ögon på den andra; då den förtroligaste vännen gaf offentliga vedermålen af sin falskhet emot den andra; då lismare, illviljare och lyckfökare misstrydde en årlig mans ord, för at på desz fall grunda sitt anseende; då, säger jag, var ej underligt, om Han dref försigriheten något längre, än Han i annor händelse hade behöft.

Om Han ej gjorde hvad man i verlden kallar lycka, ågde Han likväl innom Sig den förnöjelse, at ej hafva, på Sitt samvetes bekoftnad, trängt Sig upp til åra och anseende. En slaf af egennyttan, en ålskare af fåfången finner väl här ej et ämne at utösa sitt smicker. Men den uplyste och förståndige sätter alltid värde på den dygdige, fastän han lyst inom en mindre krets, och ej varit omgifven af en lånt glans. Ehuru KINNINMUNDT ej var beklädd med en förgångelig, ofta utan egna förtjenster och ej fällan af en slump förvärfvad, ja! på andra sidan grafven alsinter betydande åra och höghet, torde desz minne ännu vara til, när den lastfulle lyckans gunstling blifvit förglömd. Man ihogkommer alltid med vördnad den som upfyllt sina skyldigheter, när deremot den som dem åfidofatt, ofta är förgåten, innan han hunnit undangömmas.

I Vetenskaperne, i synnerhet de Juridiske, var Han så bevandrad, at Han förtjente namn af lärd. Det var således ej brift på kunskaper, utan et öfverdrifvet misstroende til Sina insigter, ehuru förenade med et odladt vett och lyckligt snille, som beröfvar oss den sågnaden at se Dets namn framför andre Arbeten än et Tal, hållet vid lika tillfälle som det närvarande. c)

Det var denna misströstan til Sin egen styrka, Sitt förstånd och Sina snille-gåfvor, som hindrat Honom, at låta höra Sin röst på det Rum, där Han i kraft af Sin födsel, ägde fåte och stamma. Dets egenskaper, ehuru dolde, voro likväl ej misskände af Ridderkapet och Adeln, eller de som företråda Dets stad och ställe. Vid Riksdagarne hade Han ganska ofta varit Ledamot i åtskillige Utskott, och var Han, vid 1782 och 1785 årens Banco-Revisioner, en förtjent Fullmäktig ifrån den Andra eller Riddare-Classe, i hvilken Clafs Dets Ått vid 1778 års Riksdag blef upflyttad.

Det rum Han där innehade är nu ledigt. Mån det borde oroa Honom, i fall Han vid slutet af Sin lefnad sysselsatt Sig med slike tankar, at ej se Sitt Namn lefva i efterkommande? Jag tror det icke.

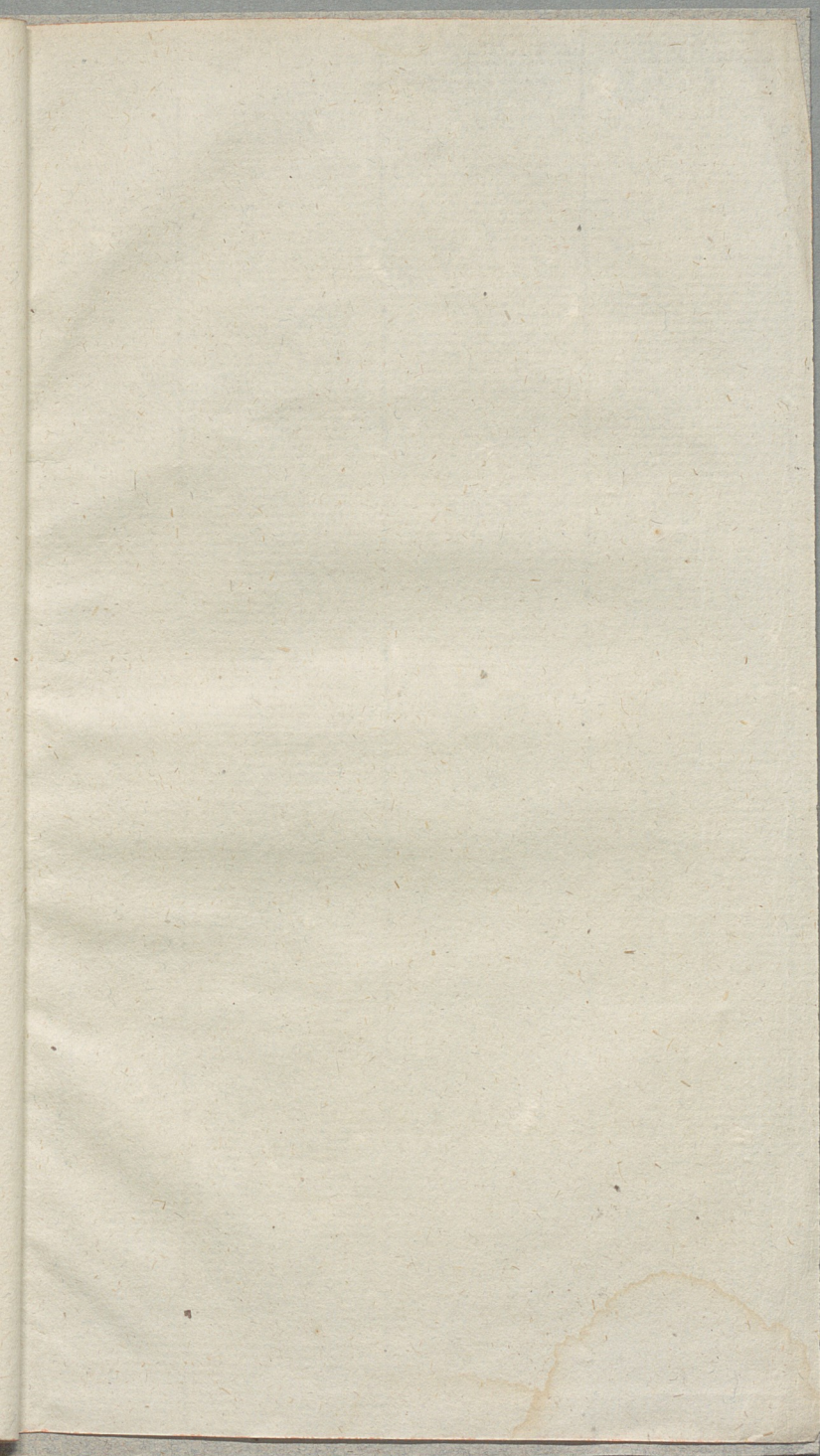
TY

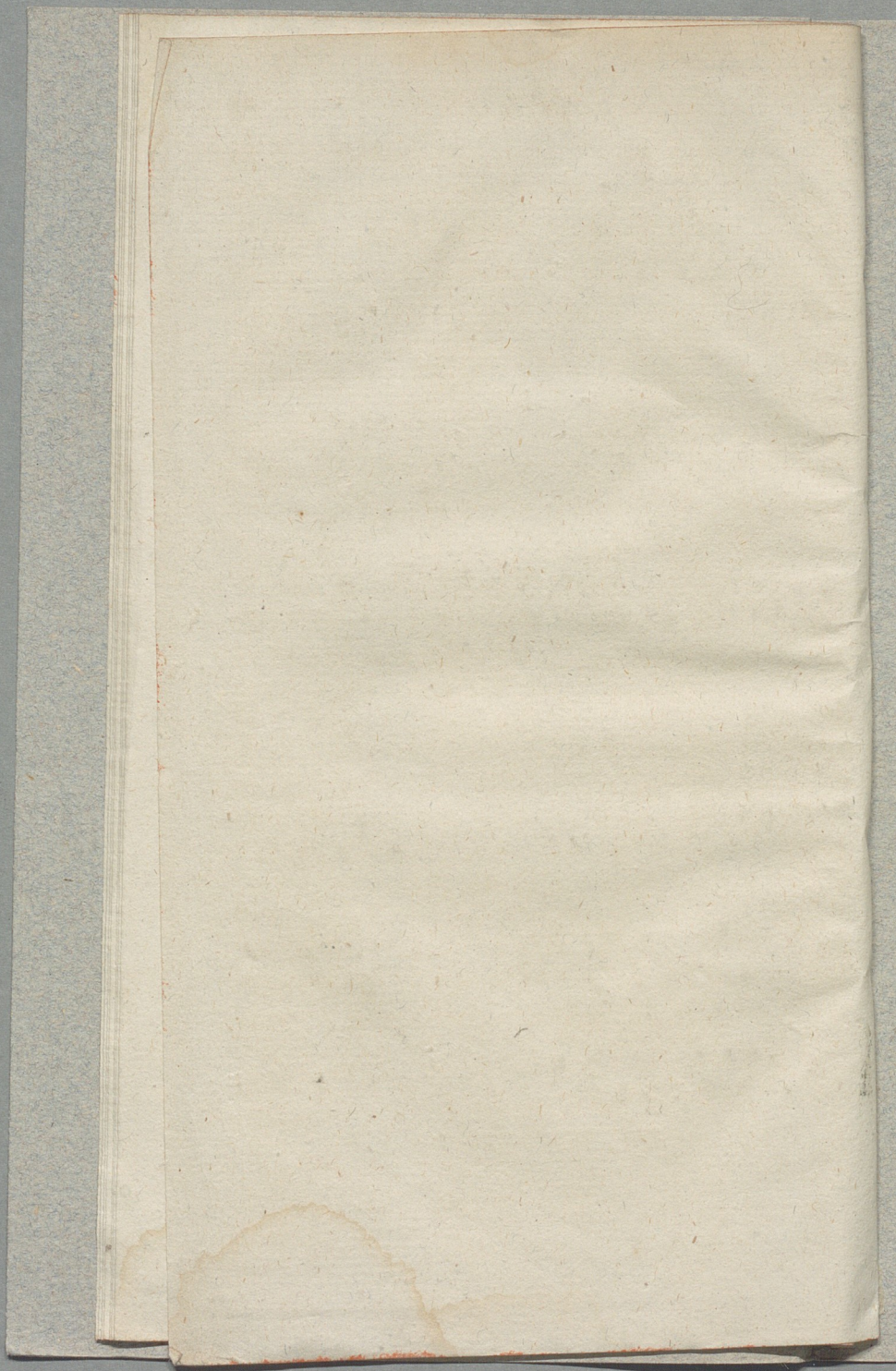
c) Öfver Banco-Bokhållaren von Brobergen, hållet 1760.

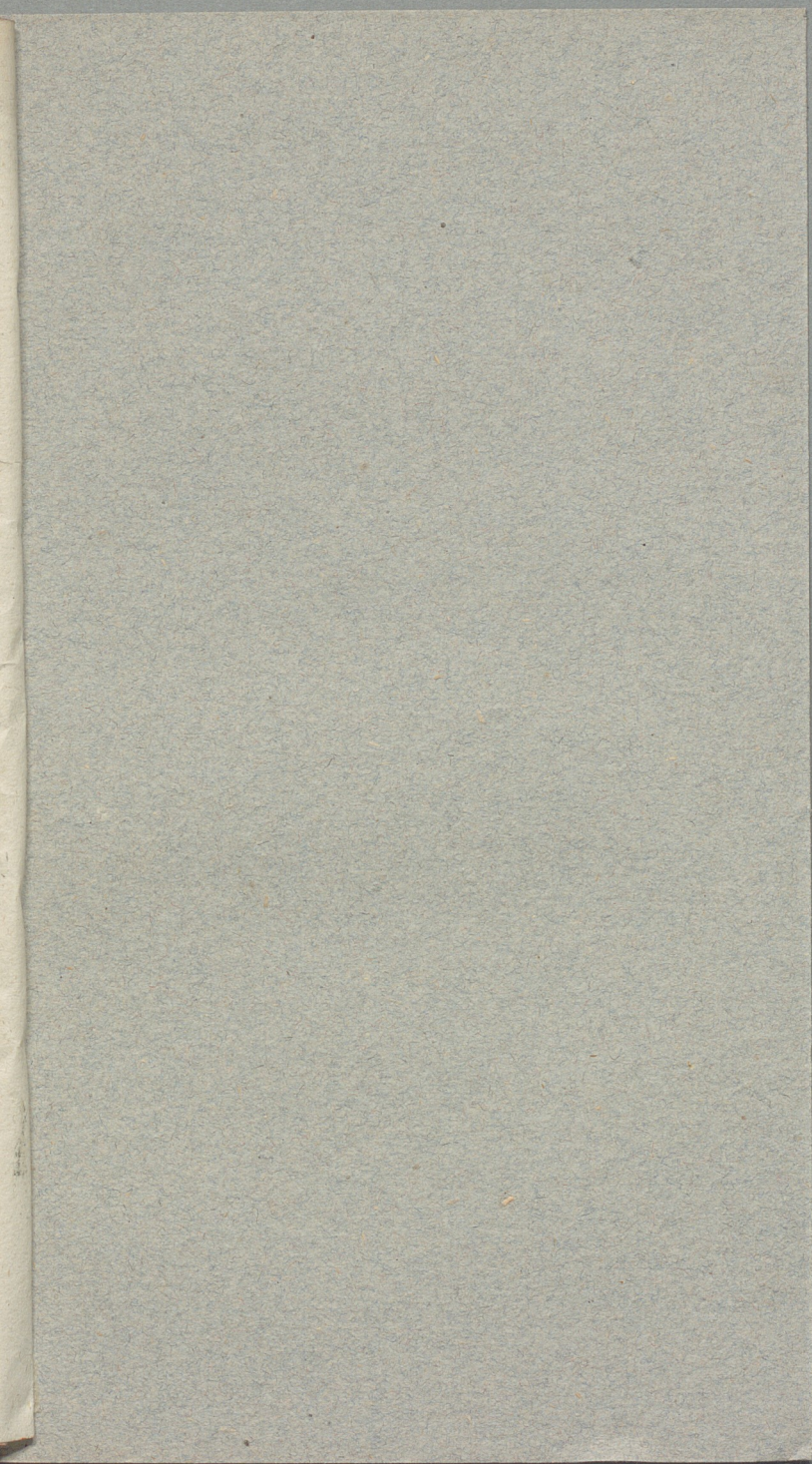
Ty nu behöfde Han ej frukta, at Dets Blod skulle någonsin komma at rinna i förakteligt Folks ådror, eller at af Hans Stam skulle upväxa Telningar, hvilka skulle vanhedra Dets minne. Ty Han hade funnit i Håfderne at det gifvits Vanbördingar, hvilka ofkärat de årofulla Namn de årfst af sina stora och berömliga Förfäder, i den mån, at de, lika med HEROSTRATUS, d) blifvit et åtlöje för samtiden, en skamfläck, en vanära för deras egne efterkommande, samt et föremål för efterverldens råttmätiga hat och billiga förakt och affky. Öfver alt detta behöfde Han ej vara bekymrad, vid de sista stunderne af Sin lefnad; ty Han var den ende af Sin Ått. — Derföre må ock detta Sköldemärke, som Dets Förfäder genom förtjenster hade förvärfvat, Han sjelf med heder och Ridderlig dygd burit, och obefläckadt återlemnadt förstoras, och åt förgångeligheten upoffras. — Men detta nu krossade Sköldemärke igenfinnes ånnu i det Rum, där Svenske Riddersmän, så länge Sverige år fritt och sjelfständigt, tråda tillsammans. När man fördenskull å detta ställe blifver det varse, lærer hvar och en påminna sig, at den sifte, som det burit, var *en Man, for hvilken intet svek fick inrymme.*

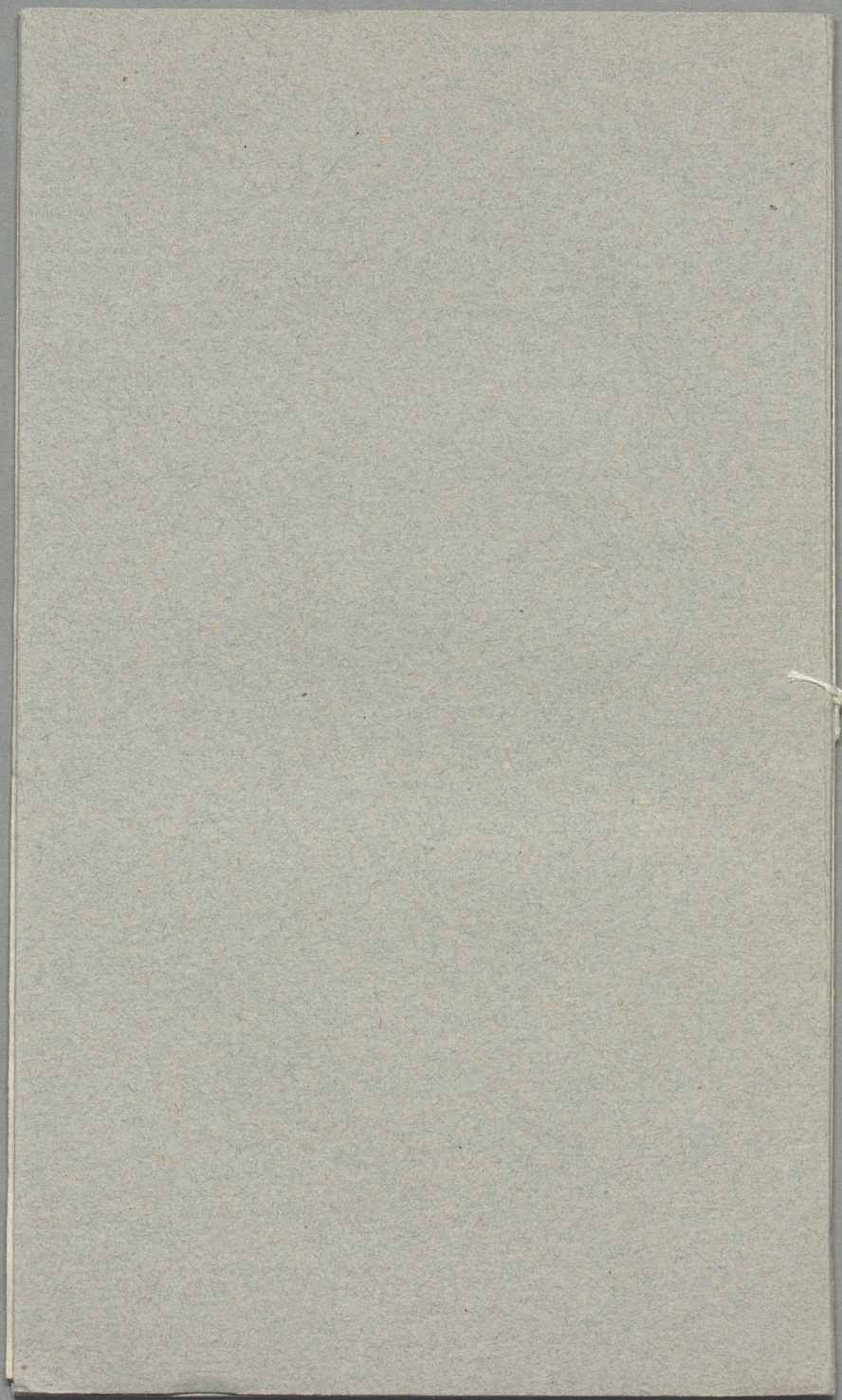
c) En Bos, som upbrände Diana Tempel i Epheso, för at blifva namnkunnig.

www.books2ebooks.eu